

ledes, vil jeg spørge, om man kan have nogen Nytte af at erholde saadanne Grunde meddeelte, som „vi skjønte ikke rettere, end at“ eller „paa Grund af Sagens samtlige Omstændigheder“, og jeg troer virkelig, at det i mangfoldige Tilfælde ikke er muligt at give andre. Deraf følger, at Loven ikke vil stifte nogen Nytte, og deraf synes atter at fremgaae, at man ikke bør gaae ind paa den; thi at give en Lov, som paa Grund af sin egen Bestaenhed i de allerfleste Tilfælde ikke vil kunne stifte nogen Nytte, ikke vil kunne opnaae det Siemed, som ligger til Grund for den, troer jeg er uhensigtsmæssigt. Jeg kan derfor ikke finde mig foranlediget til at stemme for Forslaget. Man kan vel raisonnere saaledes, at Loven i alt Fald ingen Skade kan gjøre; men det forekommer mig, at dette Hensyn ikke bør være det bestemmende, naar den dog ikke kan gjøre nogen Nytte; thi det første Hensyn, man maa tage, naar man skal gaae ind paa en Lov, maa dog være, om den vil være nyttig, og, er det først givet, at dette ikke er Tilfældet, bør man ikke indlade sig paa at stemme for den.

B. Christensen: Jeg maa dog tilstaae, at de Dyringer, den sidste ærede Taler har fremsat imod Loven, kan jeg ikke finde at være ganske afgjørende, i det Mindste ikke for min Stemmegivning. Som bekendt, har jo Gjensstanden for nærværende Lovforslag meget ofte været forhandlet her paa Rigsdagen. Jeg har aldrig taget megen Deel i disse Forhandlinger, og navnlig har jeg aldrig lagt den Vægt paa Sagen som adskillige af mine nærmeste politiske Venner; men det forekommer mig dog, at et Lovforslag, der gjentagende har vist, at det vinder en Majoritet af en Hoveddeel af Folke-repræsentationen for sig, maa være bygget paa en virkelig Trang, en virkelig Brøst, som det er godt at søge at raade Bod paa, især naar det kan stee ved en Forholdsregel, om hvilken selv Modstanderen, den ærede sidste Taler, siger,

at den kan ingen Skade gjøre. Men jeg er heller ikke enig med den ærede sidste Taler i, at det skulde være saa aldeles almindeligt, at Afslagsgrunde ikke kunne gives uden omtrent i den Form, han antydede, ved, at „det skjøntes ikke rettere“, thi der maa altid være tilfede visse Motiver, visse Momenter, hvorpaa dette Skjønt eksempelvis eller hovedsagelig kan grundes, og en Bestræbelse efter at antyde disse kan jeg dog virkelig ikke see vilde være umulig. Da Sagen atter foreligger os — og foreligger os i et Lovforslag, som jeg troer Enhver maa tilstaae i høi Grad er blevet forbedret, — saa kan jeg ikke see rettere, end at det visse har Krav paa at fremmes ogsaa her.

Judenrigsministeren: De ærede Landsthingsmænd, som have yttret sig i Sagen, have mindet om, at dette Spørgsmaal jo oftere har været behandlet i Rigsdagens forskellige Afdelinger, og navnlig har den ærede Landsthingsmand, der senest talte, gjort opmærksom paa, at der dog vel laa Noget i den Omstændighed, at dette Forslag saaledes vendte tilbage, støttet af en af Afdelingerne af den lovgivende Magt. Det er naturligt, at jeg da paa den anden Side ogsaa mindes om, at Forslaget ligesaa bestemt bestandig har været tilbagevist fra Regjeringens Side. Det er netop, fordi Sagen har været saa ofte forhandlet, at jeg anseer det for overflødig ved en længere Udvikling at forklare eller begrunde Regjeringens Stilling til Sagen; men jeg skal indskrænke mig til ogsaa paa Regjeringens Vegne at minde om, at man betragter dette Forslag ligesom det andet, der følger efter, — det er virkelig meget vanskeligt at lade være at tale om dette andet Forslag, naar man taler om det, der nu er til Forhandling, thi det er aldeles vilkaarligt, at de ere adskillige — at Regjeringen anseer begge disse Lovforslag for aldeles uhensigtsmæssige.